

KALÁSZ MÁRTON

A rózsafestő

*Barátnőm, Brigitte, Berlinben a csontocskát hallja recsegni,
versben – be is kiáltja
az üzletbe tüstént: Hé, élünk, hentesné szépasszony!
München mellől a Starnbergi-tóra éjenként csontszirom-eső hull,
s még reggeli álma előtt hamva átváltozik, sétáló, nyugodt, fehér vitorla.
Ki kiáltja föl a szállóba: Hé, élünk, költőnő szépasszony!?
Tudjuk, Brigitte, gondolataink, ha épek, látják, reszkető ujjaink nem épek.
S nem satisfactiont jártunk, hol csont tört, ujjpercek ropogtak.
Ez az álom au goût így itt van; él lámpással, gondterhelt vakondként,
s szedi magát a rémület, akár ép, akár szép szemem kifelé,
mosolymező nyílásán megfürdik, s ugyan nem kell figyelni rá.
Te nappal a kertben láttad nyomát az ablakig (lopakszik szűrőacéllal*

Körmös úr –

*ha most így lett pacientúrája a mélyben, titkos élce a vakondon
a véraláfutásos körmöt, míg nincsen szép emberujj, leszabadítani).*

Képmás, északról

*„... s ha már nem fordítasz, nem alszol, zsoltárt se játszol
ritka hangszeren, örökölt arpeggionén – evezhetünk
ladikkal ki a tóra. Vállon az örök kendő a tömény köd miatt,
lábunknál calvados, még nem iszunk. Kora szürkületig ott dideregsz,
rideg szép ősz van, nem sok idő az. Látvány sincsen, hangok talán –
van, ami helyről szól, volt, ami szólt, ma messze húz. Ha hirtelen
kisüt éjjel a Nap, észbe kapsz, kortyintsz – s párás fényben e Mikroszkóp,
selymesen néznek? Akár télikertben néznél kedvvel valamit lámpa alatt,
akár fém-távcsővel e ponton hízó hóvizet kémkedem. Ki nem szeret
itt lenni, még kedvelné északot, s más kedve sérti – de
kint a csónakban értjük. (S még szelíd felhőd Gotland felől
lombbal tereled; Rémlő, Uram – s másnak sötéten.) – Más tudta, mért
bíznañk napként a vízre. Odalent azt álmodtad, ördög vagy, félsz északon,
itt: Rómában őszén még kallóznál (– Shelley asztrál jambusa: kedélyek
forszát értelmezem).”*